

тели, като посвещавалъ и самъ своето праздно
врѣме въ избираніе и прѣвожданіе на книги.
Между другитѣ назидателната книга *Лето-*
струй, коѣто толкозь обычали нашитѣ прѣдѣ-
ды, была плодъ на тѣзи царственны праздно-
сѣдѣнія Симеоновы. При таквозь едно високо
сѣдѣйствіе неутомимитѣ апостолскы трудове на
моравскытѣ изгнанници възбудили въ народѣтъ
таквожь жаждѣ къмъ просвѣщеніе, щото въ кра-
тко врѣме, между свършкѣтъ на 9-то и на-
чалото на 10 столѣтіе възникнала въ Българіѣхъ
широка черковно-учена книжевность. отъ коѣ-
то ся ползували слѣдъ това и другы славенскы
племена. Славнытѣ побѣды на в. Симеона (на
когого мечтъ былъ сжщо тѣй искусенъ въ бо-
евѣтъ както было искусно перото му въ писа-
ніето на книги), които разширили и възвели-
чили Българското царство, плодотворнытѣ апо-
столскы трудове на знаменитытѣ ученицы св.
Методія, които утвърдили и прославили Българ-
скятъ черквъ, произвели това, че Византій-
скыйтъ императоръ во врѣмето на прѣемника
Симеоновъ припозналъ пріетыйтъ отъ него ти-
тулъ царъ на Българіѣхъ, а святѣйшыйтъ Патрі-
архъ, съ всичкый свещенный съборъ, утвърдилъ